

דף ק.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"ב

עין משפט א.

סִידֵּר הַלֶּחֶם בְּשֶׁבֶת כְּמִצְוָתוֹ ז' וְלֹא הִנִּיחַ עִמּוֹ בְּזִיכֵי לְבוֹנָה
עַד לְמַחֵר וּלְשֶׁבֶת הַבָּאָה הַקָּטִיר הַבְּזִיכִין נִפְסַל הַלֶּחֶם

ז. כסף משנה: סידר הלחם בשבת כמצותו וכו' אבל אם הקטיר הבזיכים בשבת נפסל הלחם. כך היא הגירסא בספרים שבידינו ואיני יכול להלום לשון אבל. ומצאתי בספר ישן אבל אם הקטיר הבזיכים בשבת לא נפסל הלחם. ודינים אלו משנה בפרק שתי הלחם (דף ק') סידר את הלחם בשבת ואת הבזיכים לאחר השבת והקטיר את הבזיכים בשבת פסול ואין חייבין עליו משום פגול נותר וטמא. סידר את הלחם ואת הבזיכים בשבת והקטיר הבזיכים לאחר השבת פסול ואין חייבין עליהן משום פגול נותר וטמא סידר את הלחם ואת הבזיכים לאחר השבת והקטיר הבזיכים בשבת כיצד יעשה יניחנה לשבת הבאה שאפילו היא על השלחן ימים רבים אין בכך כלום. ופירש"י פסול דמחוסר זמן הוא שלא היה על השלחן אלא ששה ימים והכא א"א לתקן ולומר יניחנו עד שבת הבאה דכיון דלחם נסדר כדינו בשבת קידשו שלחן ושוב אינו יכול להשהותו אלא עד שבת ראשונה דמפסיל בלינה הואיל ולן הלחם בלא בזיכין, משום פגול אם הקטירו על מנת לאכול מן הלחם למחר אינו פגול שלא קרב המתיר כמצותו, ולא משום נותר שאין נותר חל על הלחם שהרי אין ראוי לאכילה, וטמא האוכלו בטומאת הגוף אינו בכרת כדאמרינן בהקומץ הניתר לטהורים חייבים עליו משום טומאה וזה לא ניתר לטהורים מעולם דבזיכין הוו מתירים ידיה ולא קרבו כהלכתן לאחר השבת למחר. יניחנה לשבת הבאה ויעמוד שבועים על השלחן דכיון דלא נסדר בשבת אין שלחן מקדשו עד השבת הילכך לא מפסיל בלינה למוצאי שבת עכ"ל. ובבא בתרייתא מייתי לה בפרק שתי מדות (דף צ') ופירש"י סידר את הלחם ואת הבזיכין לאחר השבת שלא כמצותו דמצותו היה לסדרו בשבת פסולה לפי שצריך שיהא הלחם על השלחן שתי שבתות. כיצד יעשה שיהיו כשרים הלחם והבזיכים יניחנו שלא יקטיר הבזיכין ולא יסלק הלחם עד לשבת שניה הבאה ונמצא הלחם והבזיכין על השלחן ט"ו ימים ושני ימי שבת שאפי' הוא על השולחן אותם ז' ימים שעד לשבת יותר מדינו אין בכך כלום עכ"ל. נראה שהוא גורס בהאי בבא נמי פסולה ובפ"ג דיומא (דף כ"ט) נמי מייתי בגמרא האי בבא וגריס בה פסולה. ורבינו נראה שגורס בבבא שניה סידר את הלחם ואת הבזיכין בשבת והקטיר הבזיכים לאחר השבת פסול וחייבין עליו משום פגול נותר וטמא. ואין לומר שטעמו משום דכיון שסידר הלחם והבזיכים כמשפטם חל עליו שם קדושה ליפסל משום פגול נותר וטמא ומכל מקום כיון שלא הקטיר הבזיכים בשבת כדינם אלא לאחר השבת פסול דהא תנן בפ"ב דמעילה (דף ט') דאין חייבין על הלחם משום פגול נותר וטמא עד שיקרבו הבזיכין ומאחר שלא קרבו הבזיכין כמצותן לא ה"ל להתחייב משום פגול נותר

וְאִינוּ קְדוֹשׁ. וְכֵן אִם סִדֵּר הַלֶּחֶם וְהַבִּזְיָכִין בְּאַחַד בְּשַׁבָּת
וְהַקְטִיר הַבִּזְיָכִין לְאַחַר שַׁבַּת הַבָּאָה הַלֶּחֶם אִינוּ קְדוֹשׁ
וְנִפְסָל. אֲבָל אִם הַקְטִיר הַבִּזְיָכִין בְּשַׁבַּת נִפְסָל הַלֶּחֶם:

עין משפט ב. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"ד

סִדֵּר אֶת הַלֶּחֶם וְאֶת הַבִּזְיָכִין בְּשַׁבַּת כְּמִצְוֹתָן וְהַקְטִיר אֶת
הַבִּזְיָכִין לְאַחַר הַשַּׁבַּת בֵּין לְאַחַר שַׁבַּת זֶה בֵּין לְאַחַר שַׁבַּת
אַחֶרֶת הַבָּאָה נִפְסָל הַלֶּחֶם. וְהָרִי הוּא כְּקֹדְשִׁים שֶׁנִּפְסְלוּ
שְׁחִיבִין עֲלֵיהֶן מְשֹׁם פְּגוּל וְנוֹתֵר וְטָמֵא כְּמוֹ שִׁתְּבָאָר:

וטמא כדאשכחן ברישא שמפני שלא הוקטרו הבזיכין כמצותן אין חייבין עליו משום פגול
נותר וטמא. ואפשר שטעם רבינו דשאני התם דכיון שלא סידר הבזיכין בשבת לא היה כח
ליחייב בהקטרתם משום פגול נותר וטמא אע"פ שהוקטרו בשבת אבל כשסידר הבזיכין
עם הלחם בשבת חל על הבזיכין כח לחייב בהקטרתן משום פגול נותר וטמא כשיוקטרו
אע"פ שלא יוקטרו כמצותן ואע"ג דתנן בפ"ק דמנחות (דף י"ב) ובפ"ב דזבחים (דף כ"ט)
שאין חייבין עליו משום פגול עד שיקרב המתיר כמצותו י"ל דלא אתא לאפוקי אלא שלא
יהא עירוב מחשבת פסול אחר עם מחשבת הפגול אבל בגוונא דנ"ד לא. ובבבא שלישית
גורס סידר הלחם והבזיכין לאחר השבת נפסל הלחם הקטיר הבזיכין בשבת לא נפסל הלחם
כיצד יעשה יניחנה לשבת הבאה וכו' והטעם דכיון שסידר הלחם והבזיכין לאחר השבת
לא נתקדשו ואע"פ שיבא יום שבת והם על השלחן הילכך אם הקטיר הבזיכין לאחר השבת
כלומר קודם שיגיע שבת הלחם אינו קדוש מאחר שלא הונחו שם בשבת וגם לא הוקטרו
בשבת שהרי אין שם בזיכין ונפסל שאין לו תקנה עוד ואינו קדוש כלומר שאין חייבין
עליו משום פגול נותר וטמא אבל אם הקטיר הבזיכין בשבת לא נפסל הלחם דכיון דביום
השבת היו הבזיכין עם הלחם על השלחן נתקדש הלחם וזהו שכתב רבינו לא נפסל הלחם
שזו היא הנוסחא הנכונה בדברי רבינו לא נפסל ולא כספרים דגרסי נפסל. ומ"מ יש לדקדק
מאי נ"מ בשלא נפסל הלחם דכיון דאין לו בזיכין שיוקטרו בשבת הבא להתיר הלחם אינו
ניתר ואין לומר שיש לו תיקון ע"י שיסדר עמו בזיכין אחרים בשבת זו ויקטירם בשבת
הבאה וע"י כך יותר הלחם דאם כן לא ה"ל למשנה ולרבינו להשמיט תיקון זה. ואפשר
לומר דכי אמרינן נפסל הלחם ישרף וכי אמרי' לא נפסל היינו שלא ישרף. ואין לתמוה על
רבינו שהיפך סדר המשנה וכתב בבא שלישית בשניה שעשה כן מפני שבבא שלישית
כשהקטיר הבזיכין לאחר שבת הבאה אינו קדוש הלחם ונפסל כמו בבבא ראשונה לפיכך
סמכה לה:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחדר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

עין משפט ג.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"ב

עין לעיל עין משפט א

עין משפט ד.

הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה הי"ג

כיצד יעשה בלחם ובזיכין שסדרן לאחר השבת. יניחם
שם על השלחן עד שיעבר עליהן יום השבת והן
מסדרין. ואחר כך יקטיר הבזיכין לשבת הבאה אחר
השבת שעברה עליהן והן מסדרין. שאפלו נשאר הלחם
עם הבזיכין על השלחן כמה שבתות אין בכך פלוג:

עין משפט ה.

הרמב"ם הל' ביאת המקדש פ"ה ה"ה

וכל המסיף את רגליו טעון טבילה. וכל המטיל מים
טעון קידוש ידים ורגלים. יצא חוץ לחומת העזרה אם

ק. כסף משנה: (ד-ה) יצא מהמקדש וחזר ועבד וכו'. בפ"ב דזבחים (דף כ'): בעיא דלא
איפשיטא ומספיקא לא פסלינן עבודה. ודע דבגמרא בעינן למפשטה מדתניא יצאו ידיו
הרי אלו בקדושתן ודחי יצאו ידיו לא קא מיבעיא לן כי קא מיבעיא לן יצא כל גופו מאי
וקשיא לי נפשטה מאידך גיסא דדוקא יצאו ידיו הרי אלו בקדושתן הא יצא גופו לא דא"ל
נשמעינן יצא כל גופו וכל שכן ליצאו ידיו וי"ל דאי הוה תני יצא כל גופו ה"א דוקא יצא
כל גופו ולא ידיו אבל אם הוציא ידיו אפי' בלחודייהו נמי: וזה הכלל היה במקדש וכו' וכל
המיסך את רגליו וכו'. משנה בפ' הממונה (דף כ"ח): יצא חוץ לחומת העזרה וכו'. ברייתא
בפרק שני דזבחים (דף כ'): יצא חוץ למחיצת חומת העזרה אם לשהות טעון טבילה אם
לפי שעה טעון קידוש ידים ורגלים ובגמרא בעי למיפשט מיניה בעיין דבסמוך ודחי הב"ע
כגון שיצא להסך את רגליו ופירש"י דקתני אם לשהות טעון טבילה שיצא להסך רגליו
לגדולים ודכוותיה סיפא דקתני אם לפי שעה טעון קידוש שיצא להטיל מים והדבר מבואר
שיש חסרון בלשון רבינו וכך צריך להגיה יצא חוץ לחומת העזרה אם לשהות בחוץ יצא
כשחזור טעון טבילה ואם לחזור מיד יצא כשחזור טעון קידוש ידים ורגלים בלבד וכן
מצאתי בספר מוגה. ומ"ש ואם לא טבל ולא קידש ועבד וכו' עבודתו כשירה. היינו מדלא
איפשיטא בעיין דבסמוך מספקא לן אי האי ברייתא ביצא להסך רגליו או להטיל מים
וכדדחי אי לא הילכך מספיקא לא פסלינן עבודה בדיעבד: הוציא ידיו חוץ לחומת העזרה
אינו צריך לחזור כו'. שם ברייתא כתבתי בסמוך:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלהודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים
בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477
email: minchat.aaa@gmail.com

לְשֵׁהוּת בַּחוּץ יֵצֵא כְּשֶׁחוֹזֵר טָעוֹן טְבִילָה וְאִם לַחֲזוֹר מִיָּד
יֵצֵא) כְּשֶׁחוֹזֵר טָעוֹן קִדּוּשׁ יָדַיִם וְרִגְלָיִם בְּלֶבֶד. וְאִם לֹא
טָבַל וְלֹא קִדֵּשׁ וְעָבַד הוֹאִיל וְלֹא הִסִּיחַ דַּעְתּוֹ וְלֹא הִסִּיף
רִגְלָיו וְלֹא הִטִּיל מַיִם עַבְדּוֹתוֹ כְּשֶׁרָה. הוֹצִיא יָדָיו חוּץ
לְחוֹמַת הָעֶזְרָה אֵינוֹ צָרִיף לַחֲזוֹר וּלְקִדֵּשׁ:

עין משפט ו.ז. הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג הכ"א

כָּלִי שֶׁרַת מְקַדְשִׁין שְׁלֹא בְּזִמְנָן י' לְהַפְסִיל אָבֵל לֹא לְהַקְרִיב.
כִּיצַד. דָּבָר שֶׁמְצֻנָּתוֹ בְּיוֹם שֶׁנִּתְקַדֵּשׁ בְּכָלִי שֶׁרַת בְּלִילָה
נִפְסֵל וְיִשְׁרָף. אָבֵל אֵינוֹ קָרֵב. כְּגוֹן שֶׁקָּמַץ מִנְחָה בְּלִילָה
וְנָתַן קִמְצָה לְכָלִי שֶׁרַת הָרִי זֶה נִשְׁרָפֶת:

דף ק:

עין משפט א. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ח ה"ט

הָיָה עָרֵב יוֹם טוֹב שֶׁבֶת ש' אוֹפִין אוֹתָן מֵעָרֵב שֶׁבֶת
וְנֶאֱכָלוֹת בְּשִׁלְיָשִׁי לְאַפִּיתָן שֶׁהוּא יוֹם טוֹב. וְהָרִי מִפְּרֹשׁ
בַּתּוֹרָה שֶׁהֵם חָמֵץ. וְכִיצַד עוֹשֶׂה. מְבִיא שָׂאוֹר מִמָּקוֹם
אַחֵר וְנוֹתְנוֹ לְתוֹךְ הָעֶשְׂרוֹן וּמִמֶּלֶא הָעֶשְׂרוֹן סֵלֶת וּמִחֲמִצּוֹ
בְּאוֹתוֹ הַשָּׂאוֹר:

ר. כסף משנה: כלי שרת מקדשין שלא בזמנן כו'. בס"פ שתי הלחם (דף ק):

ש. כסף משנה: ומ"ש וכיצד עושה מביא שאור ממקום אחר וכו'. משנה בריש פרק כל
המנחות (דף נ"ב ע"ב) פלוגתא דר"מ ור"י וידוע דהלכה כר"י:

עין משפט ב.ג. הרמב"ם הל' תמידין ומוספין פ"ה ה"י

אין אפי' לחם הפנים דוחה את השבת **ה** ולא את יום טוב. אלא בערב שבת אופן אותן ועורכין אותן למחר. ואם חלו שני ימים טובים של ראש השנה להיות בחדמישי ובערב שבת אופן אותן מיום רביעי:

עין משפט ד. הרמב"ם הל' חגיגה פ"א ה"ח

עולת ראיה ושלמי חגיגה **א** אינן דוחין לא את השבת ולא את הטמאה לפי שאין להן זמן קבוע בקרבנות הצבור. שאם אינו חוגג היום חוגג למחר כמו שבארנו. אבל דוחין את יום טוב ואף על פי שאין מקריבין ביום טוב נדרים ונדבות מקריבין עולת ראיה ושלמי חגיגה ושלמי שמחה שאין אלו נדרים ונדבות אלא חובות:

הרמב"ם הל' חגיגה פ"א ה"י

המפריש עולת ראיתו **ב** ומת. היורשין חיבין להביאה. מתר להקריב בחלו של מועד נדרים ונדבות שנגמר

ת. כסף משנה: אין אפי' לחם הפנים דוחה את השבת ולא את יום טוב וכו' עד ונתנן לארץ השלחן. משנה שם:

א. כסף משנה: עולת ראיה ושלמי חגיגה וכו'. דין חגיגה משנה בפרק אלו דברים (דף ס"ט ע"ב) ובפרק כיצד צולין (דף ע"ז ע"ב) ועולת ראיה ילפא מינה כיון דשייך בה טעמא דידה: ואף על פי שאין מקריבין ביום טוב וכו'. בפרק ב' דביצה (דף י"ט) ובפ"ב דחגיגה (דף י"ז) פלוגתא דב"ש וב"ה ופסק כב"ה:

ב. כסף משנה: המפריש עולת ראיתו וכו'. פרק יש בכור נקיט לה בפשיטות על מתניתין דמת לאחר שלשים יום ואיתא בירושלמי בפרק קמא דחגיגה אלא ששם אמרו שאם ירשו קרקע אפילו לא הפרישה חייבים יורשים להביאה ולא ידעתי למה השמיטו רבינו:

את הספרים "דף היומי עין משפט על הדף" ו"מנחת אשר", של הרב מ. אלחודר שליט"א אב"ד בירושלים מעוטרים בהסכמותיהם של גדולי ישראל, ניתן להשיג בהוצאת "כתרים" בטלפון 02-5712225 או 0584150477 email: minchat.aaa@gmail.com

'אֵלֶּה תַּעֲשׂוּ לָהּ בְּמוֹעֲדֵיכֶם לְבַד מִנְדָּרֵיכֶם וְנִדְבַתֵּיכֶם מִכָּל שְׁקָרְבִּין בְּרֶגֶל. 'לְעֹלֹתֵיכֶם כָּמוֹ עֹלֹת מִצָּרַע וְעֹלֹת יוֹלָדֹת. 'וּלְמִנְחֹתֵיכֶם לְהָבִיא מִנְחַת חוּטָא וּמִנְחַת קִנְאוֹת. 'וּלְשִׁלְמֵיכֶם לְרַבּוֹת שְׁלָמִי נָזִיר הַכֹּל קָרְבִּין בְּמוֹעֵד וְאִין קָרְבִּין בְּיוֹם טוֹב:

עין משפט ה. הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ו ה"ה

בַּמָּה דְּבָרִים אָמוּרִים א בְּשִׁנְפָּסְלוֹ או שְׁנַטְמָאו אַחַר שְׁנַתְקָדְשׁוּ בְּכָלִי שָׁרָת. אָבֵל קָדָם שִׁתְקָדְשׁוּ בְּכָלִי אִם נְטָמָאו או נְפָסְלו פוֹדִין אוֹתָן. אָבֵל טְהוֹרִין אֶף עַל פִּי שְׁעֵדִין לֹא קָדְשׁוּ בְּכָלִי אִין פוֹדִין אוֹתָן חוּץ מִמִּנְחַת חוּטָא שְׁנַטְמָאו בָּהּ 'מִחֻטָּאָתוֹ' 'עַל חֻטָּאָתוֹ' לוֹמַר שְׁמַבִּיא חֻטָּאָתוֹ מִדְּמֵי חֻטָּאָתוֹ. לְפִיכָךְ קָדָם שִׁתְקָדְשׁוּ בְּכָלִי שָׁרָת הָרִי הִיא כְּקִדְשֵׁת דְּמִים וּפוֹדִין אוֹתָהּ אֶף עַל פִּי שֶׁהִיא

מותר להקריב בחולו של מועד נדרים ונדבות וכו'. ריש פרק ב' דתמורה (דף י"ד) ובפרק קמא דחגיגה (דף ז'):

ג. כסף משנה: (ד-ה) הסולת והיין והשמן והלבונה וכו'. בד"א שנפסלו או שנטמאו אחר שנתקדשו בכלי שרת וכו'. ברפ"ב דמנחות (דף ק'): המנחות והנסכים שנטמאו עד שלא קדשו בכלי יש להם פדיון משקדשו בכלי אין להם פדיון העופות והעצים והלבונה וכלי שרת שנטמאו אין להם פדיון שלא נאמר פדיון אלא בבהמה ובגמרא (דף ק"א) אמר שמואל אפילו הם טהורים נפדים וכו' רב כהנא אמר טמאים נפדין טהורים אין נפדים וכן אמר רבי אושעיא וכו'. איכא דאמרי אמר ר' אושעיא אפילו טהורים נפדים רבי אלעזר אומר כולם טמאים נפדים טהורים אין נפדין חוץ מעשירית האיפה של מנחת חוטא שהרי אמרה תורה מחטאתו ופסק כר"א דלישנא בתרא דאתי כרב כהנא ור' אושעיא דל"ק. ומה שכתב רבינו שנאמר והעמיד והעריך כל שישנו בהעמדה נעריך וכו': וכל הנסכים שנטמאו וכו'. בסוף פרק כל התדיר (דף צ"ב):

טְהוֹרָה. וְכָל הַנִּסְכִּים שֶׁנִּטְמְאוּ עוֹשֶׂה לָהֶם מַעֲרָכָה בְּפָנֵי
עֶצְמָן וְשׁוֹרְפָן בַּמִּזְבֵּחַ:

הרמב"ם הל' פסולי המוקדשין פ"ג חי"ח

מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי מְקֻדָּשׁ פְּסוּלִים ד' בֵּין רְאוּיָיו לֹא בֵּין שְׂאִינָן
רְאוּיָיו לֹא. אֲבָל מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן אֵינוֹ מְקֻדָּשׁ אֲלָא פְּסוּלִין
הָרְאוּיָיו לֹא כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ. כִּיצַד. מִזְבֵּחַ הַחִיצוֹן שֶׁעָלוּ לֹא
זָבָחִים שֶׁנִּפְסְלוּ לֹא יֵרְדוּ. עֲלָתָה לֹא קִטְרֶת זָרָה תֵּרֵד שְׂאִין
הַקִּטְרֶת זָרָה רְאוּיָה לַמִּזְבֵּחַ הַחִיצוֹן. אֲבָל מִזְבֵּחַ הַפְּנִימִי
שֶׁעָלָה לֹא קִמֵּץ מִנְחָה בֵּין כָּשֶׁר בֵּין פְּסוּל לֹא יֵרֵד. וְכֵן
כָּל כִּיּוּצָא בְּזֶה. כָּשֶׁם שֶׁהַמִּזְבֵּחַ מְקֻדָּשׁ אֶת הָרְאוּיָ לֹא כֹף
הַכֶּבֶשׂ וְשָׂאֵר כָּלִי הַשֶּׁרֶת מְקֻדָּשִׁין אֶת הָרְאוּיָ לָהֶם שֶׁהָרִי
נֹאמַר בַּכָּלִים 'כָּל הַנֶּגַע בָּהֶם יִקְדָּשׁ'. מִשְׁיַגִּיעַ לַכֶּבֶשׂ דָּבָר
הָרְאוּיָ לֹא לֹא יֵרֵד וְאֵף עַל פִּי שֶׁנִּפְסַל. וְכֵן כְּשִׁיגִיעַ לְכָלִי
שֶׁרֶת כָּל דָּבָר הָרְאוּיָ לֹא מִתְקַדָּשׁ וְלֹא יִפְדָּה לְעוֹלָם וְאֵף
עַל פִּי שֶׁנִּפְסַל כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְנוֹ בְּאַסוּרֵי הַמִּזְבֵּחַ:

ד. כסף משנה: מזבח הפנימי מקדש פסולים וכו' עד וכן כל כיוצא בזה. בפרק שני דזבחים
(דף כ"ז:) ויהיבו טעמא בגמרא משום דמזבח הפנימי כלי שרת ופירש"י שהוא כלי
שרת ונמשח עם המשכן: כשם שהמזבח מקדש את הראוי לו וכו'. משנה פרק המזבח מקדש
(דף פ"ו). ומ"ש וכן כשיגיע לכלי שרת כל דבר הראוי לו מתקדש. שם. ומ"ש ולא יפדה לעולם.
משנה בריש פרק המנחות (דף ק'):

עין משפט ו.

הרמב"ם הל' איסורי מזבח פ"ו ה"ד

הַסֵּלֶת וְהַיִּין וְהַשֶּׁמֶן וְהַלְבֹנָה וְהָעוֹפּוֹת וְהָעֵצִים וְכָלִי
שֶׁרַת שֶׁנִּפְסְלוּ אוֹ שֶׁנִּטְמְאוּ אֵין פּוֹדִין אוֹתָן שְׁנֹאמַר
(ויקרא כז-יא) 'וְהָעֵמִיד' (ויקרא כז-יב) 'וְהָעֲרִיף'. כָּל
שֶׁיִּשְׁנוּ בְּהַעֲמָדָה נֶעְרַף וְאֵלּוּ אֵינָן בְּכֻלָּל הַעֲמָדָה. לְפִיכָף
אֵין נִפְדִּין לְעוֹלָם: